

Μεσημεριάτικα

"Ασπρο και μαύρο ή γατούλα. Κάτασπρα τὰ πόδια, ό λαιμός, τὸ στήθος, ή κοιλιά. Μαύρη ή πλάτη, τὸ κεφάλι, ή ούρά. "Ενα μαύρο εύγενικό, γιαλιστερό, άδερφωμένο με τὸ άσπρο τόσο άρμονικά. Χελιδόνι τής γής τήν άποκαλούσαμε και περιμέναμε τὰ γατάκια που θά μάς γεννούσε αυτές τες μέρες. Τήν πρόλαβε όμως κι' αυτήν ή μοίρα τών τροχών. Τὸ εύγενικό, ήσυχο ζωάκι βρήκε κρύο θάνατο άκριβώς στὸ κέντρο τής άσφάλτου, ανάμεσα στὸ σπίτι και στὸ χωράφι, δίπλα στις κίτρινες μαργαρίτες που πήγαινε νά χαϊδέψη.

Χθές, θυμάμαι, ύστερα άπό τή βροχή που ξαπλωνόταν νωχελικά ανάσκελα κι' ήλιαζε τήν κοιλιά της. Για πρώτη φορά θά γινόταν μητέρα, ποιός ξέρει, ίσως είχε τες έγνοιες και τήν ταραχή, άνακατεμένη με στοργή, τής κάθε νιόβγαλτης μάνας.

"Ίσως ν' άναρωτιότανε κι' όλας. Πόσα άραγε; Τρία, τέσσερα; Κι' ίσως νά όνειρευότανε στὸν ύπνο της παιγνίδια και χαρές με τὰ γατάκια της, και γελοῦσε τὸ γέλιο τών γατιών.

Σήμερα που τήν είδαμε στή μέση του δρόμου έτσι μόνη, κατάμονη, άκίνητη, σπάραξε ή καρδιά μας. Πολλά αυτοκίνητα, θά είχαν περάσει άπό πάνω της. "Άλλος άδιάφορα, άλλος ίσως σκέφτηκε ατὸ καημένο τὸ γατί» και γύρισε άλλου τὸ κεφάλι νά μη δλέπει τὰ αίματα. Μερικοί θά τάβαλαν με τὸν δολοφόνο, άλλοι θά θύμωσαν μ' αυτούς «που δέν τὰ μαζεύουν άπό τὸ δρόμο». "Ωστόσο όλοι πέρασαν άπό πάνω της νίπτοντας τὰ χέρια σαν Πιλάτοι. Κι' εκείνη, λαβωμένο χελιδόνι τής γής έμεινε εκεί, δέχτηκε όλες τες ταπεινώσεις και τες προσβολές ίσα με τήν όρα που τήν είδαμε.

Βέβαια, ό θάνατος μιās γάτας δέν έχει περίπλοκες έπιπτώσεις, όπως πρώτες βοήθειες, γιατρούς, νοσοκομεία, άστυνομία, νεκροτομεία κλπ. "Ο θάνατος μιās γάτας τελειώνει στὸ αυτοκίνητο τών σκουπιδιών, έστω κι' αν ή τρίχα της ήταν άπό σπάνιο μετάξι, έστω κι' αν είχε στήν κοιλιά της τρία ή τέσσερα γατιά. Κι' ό δολοφόνος μιās γάτας δέν είναι πια δολοφόνος άλλά θύμα.

«'Ακούς εκεί, τὸ παλιόζωο, πετάχθηκε στους τροχούς, μου λέρωσε τ' αυτοκίνητο».

"Η «Δέν μαζεύουν τες γάτες τους λέω έγώ, μάς κάνουν και χάνουμε τή ψυχραιμία μας».

"Η,

«Καλά που δέν σταμάτησα. Μπορούσε νάχαμε και δυστύχημα».

Κι' ή καημένη ή άσπρόμαυρη γατούλα δέν μπορεί πια ν' άπολογηθῆ. Ούτε νά εξηγήση πώς άπλώς πήγαινε άπέναντι, στις κίτρινες μαργαρίτες, νά λιάση τήν κοιλιά της. Ούτε μπορεί νά έκφράση τήν άπορία της για τὸ πώς οι άνθρωποι έχουν τόσο βαρειά πόδια ή τροχούς, ενώ τὰ δικά της είναι τόσο πουπουλένια.

Άλλά τί κάθομαι και λέω! Ποιός θά καθίση τώρα νά σκεφτῆ τὸν χαμό μιās γατούλας και του μικρού κόσμου της μέσα σε τέτοιες στιγμές...!

ΓΛΑΥΚΗ